

Στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν
Β' Θεσσαλ. γ' 15

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

(15) ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακὴ 6 Ἀπριλίου 1953 (Π.Ο.Η.)

Ἔτος Ζ'. Ἀριθ. 152—Τιμὴ Φύλλου Δραχ. 1000

Γραφεῖα: Ὁδὸς Τζωρεῖς 6 Πλ. Κάνιγγος—Ἀθήναι
Τηλέφ. 33.839

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ

ὑπὸ τριμελοῦς ἐπιτροπῆς Κληρικῶν

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐξάμηνος δραχ. 15.000—Ἐτησίᾳ δραχ. 30.000

Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμ. δολ. 3.—Ἐτησίᾳ δολ. 6

ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Ἀπαγορευτικαὶ διαταγαὶ καὶ πολυετής σκληρὸς διαγμὸς δὲν ἤσκησαν διὰ νὰ ἐξαντλήσουν τὴν πίστιν καὶ τὴν χριστιανικὴν αὐταπάρνησιν τῆς λαοθαλάσσης ἣ ὁποία ἐξεχύθη χειμαρρῶδης τὴν ἑσπέραν τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς διὰ νὰ κηδεύῃ τὸ Σῶμα τοῦ Θεανθρώπου.

Ἀμέτρητα πλήθη κόσμου ἠλεκτρισθέντα ἀστραπιαίως ὑπὸ τῆς εἰδήσεως τῆς περιφορᾶς ἐπιταφίου εἰς τὸν Πειραιᾶ, συνεκρότησαν τεραστίαν φρουρὰν περὶ τὸ Σῶμα τοῦ ἀποκαθλωμένου Σωτῆρος, παρὰ τὴν κινήσειν πολλῶν κουστωδιῶν, ἀποδεικνύοντες διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν τὴν ἀδάμαστον, τὴν ἀκράβλητον πίστιν των. Ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία πρέπει νὰ ἀντιληφθῇ ὅτι ὁ λαὸς αὐτὸς δὲν θὰ διαφθαρή δὲν θὰ καμφθῇ καὶ ὅτι θὰ συντηρήσῃ τὴν Ὁρθοδοξίαν διὰ τῆς πίστεώς του εἰς τοὺς Αἰῶνας.

ΠΕΡΙ ΥΠΑΚΟΗΣ ΚΑΙ ΠΕΙΘΑΡΧΙΑΣ

«Μὴ πείθεσθε Μονάζουσι, μηδὲ τοῖς Πρεσβυτέροις ἔφ' οἷς ἀνέμως λέγουσι, κακίως εἰσπνέοντες. Καὶ τί λέγω Μονάζουσι, καὶ τί τοῖς Πρεσβυτέροις; Μηδ' Ἐπισκόποις πείθεσθε τὰ μὴ λυσιτελοῦντα, πρᾶττειν, καὶ λέγειν, καὶ φρονεῖν, δολίως περαιοῦσι».

(Μελετ. Ὁμολογητ.)

Οἱ προτεταγμένοι στίχοι ἔχουσι βᾶσιν τοὺς λόγους τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου καὶ Εὐαγγελιστοῦ γράφοντος ἐν τῇ β' αὐτοῦ Καθολικῇ Ἐπιστολῇ καὶ λέγοντος: «Εἰ τις ἔρχεται πρὸς ὑμᾶς καὶ ταύτην τὴν διδαχὴν (τὴν ὁρθόδοξον χριστιανικὴν) οὐ φέρει, μὴ λαμβάνετε αὐτὸν εἰς οἰκίαν καὶ χαίρειν αὐτῷ μὴ λέγετε· ὁ γὰρ λέγων αὐτῷ χαίρειν, κοινώνει τοῖς ἔργοις αὐτοῦ τοῖς πονηροῖς» (Α' 10—11) συμφώνως πρὸς τὰ ὁποῖα λέγει καὶ ὁ Θεὸς Παῦλος «*Εἰ τις ὑμᾶς εὐαγγελίζεται παρ' ὃ παρελάβετε, ἀνάθεμα ἔστω*» (Γαλατ. Α' 9). Διατὶ δὲ ταῦτα; Διότι «καὶ αὐτὸς ὁ σατανᾶς μετασηματίζεται εἰς ἄγγελον φωτός, καὶ οἱ διάκονοι αὐτοῦ μετασηματίζονται ὡς διάκονοι δικαιοσύνης» (Β' Κορινθ. ΙΑ' 14)· περὶ τῶν ὁποίων εἶπε καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὅτι «*ἔρχονται πρὸς ὑμᾶς ἐν ἐνδύμασι προβάτων, ἐνῶ ἔσωθεν εἰσὶ λύκοι ἀρπαγες*· ἀλλ' ἐκ τῶν καρπῶν αὐτῶν ἐπιγνώσεσθε αὐτούς» (Ματθ. Ζ' 15); ἐκ τῶν ὁποίων ἀσφαλῶς παραλαβὼν ὁ Θεοφόρος Ἰγνάτιος, ἔγραψε πρὸς τοὺς Σμυρναίους εἰπὼν: «Πᾶς ὁ παρὰ τὰ διατεταγμένα λέγων, κἂν νηστεύῃ κἂν προφητεύῃ, κἂν παρθενεύῃ, κἂν θαύματα ποιῇ, *ἀνὴρ σοὶ φαίνεται ὡς ἐν προβάτων δορᾷ, φθορὰν προβάτων κατεργαζόμενος*».

Ἐπειδὴ ἡμεῖς ἐντελλόμεθα ἵνα ὑποτασσώμεθα καὶ πειθαρχώμεν εἰς τοὺς Ἐπισκόπους καὶ λοιποὺς πνευματικὸς ἡγέτας κατὰ τὸ «*Πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν καὶ ὑπαίετε*» παρετέθησαν τὰ ἀνωτέρω: ἵνα ἀποδειχθῇ πρὸς τίνας ἐξ αὐτῶν ὀφείλειται ὑπακοή· διότι ἀκριβῶς ἐπὶ τῆς περιπτώσεως ταύτης εἶπεν ὁ θεὸς Ἀποστόλος Παῦλος τὰ ἐν ταῖς πράξεσι τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων (Κεφ. Κ' 28—30) ἀναφερόμενα βαρυσήμαντα «*Προσέχετε ἑαυτοὺς καὶ παντὶ τῷ Ποιμνίῳ. ἐγὼ γὰρ οἶδα τοῦτο, ὅτι μετὰ τὴν ἀφίξίν μου εἰσελεύσονται πρὸς ὑμᾶς λύκοι βαρεῖς μὴ φειδόμενοι τοῦ ποιμνίου, καὶ ἐξ ὑμῶν ἀναστήσονται ἄνδρες λαλοῦντες διεστραμμένα τοῦ ἀποσπᾶν τοὺς μαθητὰς ἀπὸ αὐτῶν*».

Ἄλλ' ἴσως ἐρωτήσῃ τις: ἀφοῦ καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν Ἐπισκόπων θὰ παρουσιασθῶσιν οἱ «*λαλοῦντες διεστραμμένα*» πῶς θὰ διακρίνωμεν τοὺς ἀδιστάφους πρὸς τοὺς ὁποίους ὀφείλομεν τὴν ὑπακοήν; Τὴν ἀπάντησιν ἔδωκεν αὐτὸς ὁ Θεὸς Παῦλος, εἰπὼν: «*ὧν ἀναθεωροῦντες τὴν ἐκβασιν τῆς ἀναστροφῆς, μιμεῖσθε τὴν πίστιν*» (Ἐβρ. ΙΓ' 7). Ἀδηλαδὴ ἀφοῦ παρατηρήσῃτε καὶ ἐξακριβώσῃτε περὶ αὐτῶν, ὅτι πολιτεύονται συμφώνως πρὸς τὴν παραδοθεῖσαν πίστιν, τότε «*πείθεσθε καὶ ὑπαίετε*».

Συμπληροῦται τριακονταετία ἀφ' οὔτου εἰσηγήσει ὀρισμένων ἐκ τῶν Ἐπισκόπων μετεβλήθη τὸ

Ἐκκλησιαστικὸν Ἐορτολόγιον, καθεστὼς δηλαδὴ διαχλιετὲς καθιερωθὲν καὶ ἐπικυρωθὲν ὑπὸ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων τῶν τε Οἰκουμενικῶν καὶ Τοπικῶν Συνόδων καὶ πάντων τῶν Ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν· τὴν δὲ Ἐορτολογικὴν ταύτην μεταβολήν, εἴτε ἐυόντες εἴτε ἄκοντες, ἀπεδέχθησαν καὶ πολλοὶ ἐκ τῶν Ἐπισκόπων, ἐπισιόντων ἤδη κατὰ τῶν μὴ παραδεξαμένων ταύτην τὸ «*πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις καὶ ὑπαίετε*» ἐναντίον τῶν ὁποίων, ὁρθῶς, ὁρθότατα, ἀντιπαρατάττουσιν οἱ μὴ παραδεχθέντες τὴν μεταβολήν, καὶ ἀκολουθῶς μὴ θέλοντες ἵνα ἀφομοιωθῶσι μετὰ τὴν Λατίνων: *Πῶς εἰσέτε παρ' ἡμῶν ὑπακοήν, μὴ ὑπακούοντες σεῖς εἰς τοὺς Ἀποστόλους καὶ τοὺς Ἁγίους Πατέρας; Η.Θ.*

Ἐντεῦθεν οἱ σκληροὶ διωγμοὶ κατὰ τῶν ἀκολουθούντων καὶ ἐμμενόντων πιστῶν εἰς τὸ Ἀποστολοπαράδοτον καὶ Πατριπαράδοτον Ἐορτολόγιον, πρὸς τοὺς ὁποίους θὰ ὑπενθυμίσωμεν τοὺς λόγους τοῦ ἐν Ἁγίοις Γερμανοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως γράφοντος πρὸς τοὺς ἐν Κύπρῳ Ὁρθοδόξους Χριστιανούς καὶ λέγοντος:

«*Ἐπισκήπτομαι πᾶσι τοῖς ἐν Κύπρῳ λαϊκοῖς, ὅσοι τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας ἐστέ τέκνα γνήσια ΦΕΥΓΕΙΝ ὁλῶ ποδὶ ἀπὸ τῶν ὑποπεσόντων Ἱερέων τῇ ΛΑΤΙΝΙΚῇ ὑποταγῇ, καὶ μηδὲ εἰς Ἐκκλησίαν τούτοις συνάγεσθε, μηδὲ εὐλογίαν ἐκ τῶν χειρῶν αὐτῶν ΛΑΜΒΑΝΕΙΝ τὴν τυχοῦσαν· κρείσσον γὰρ ἐν τοῖς Οἰκοῖς ὑμῶν κατὰ ΜΟΝΑΣ εὐχεσθαι τῷ Θεῷ, ἢ ἐπ' Ἐκκλησίαις συνάγεσθαι μετὰ τῶν ΛΑΤΙΝΟΦΡΟΝΩΝ*» (παρὰ τῷ Β' Τομ. Βρυενίου).

Οὐδεὶς λοιπὸν ἐκ τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν ὀφείλει ὑπακοὴν εἰς Ἐπισκόπους καὶ ἡγουμένους μὴ πειθαρχοῦντας εἰς τὰς διατάξεις τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν Ἁγίων Πατέρων, ὅποιοι εἶναι καὶ οἱ ἀκολουθοῦντες Ἐκκλησιαστικῶς τὸ νέον ἡμερολόγιον καὶ ἐπιδιώκοντες τὴν ὑποταγὴν τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας εἰς τὴν Ἀντικὴν Παπικὴν καὶ Προτεσταντικὴν τοιαύτην, ὥστε νὰ ἐνώσωσι ταύτην μετ' ἐκείνων. Καὶ ταῦτα ποιοῦντες χωρὶς νὰ λάβωσιν ὑπ' ὄψιν ὅποιαν ἔδωκεν ἀπάντησιν ἐν τῷ συνόλῳ τῆς ἡ Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὸ ἔτος 1723 πρὸς τοὺς αἱρετικούς τῆς Δύσεως ἐπιζητοῦντας καὶ τότε τὴν ἐνωσιν, πλὴν ἐπὶ θυσίᾳ τῆς Ὁρθοδοξίας.

«Τὰ καθ' ἡμᾶς δόγματα καὶ τὸ φρόνημα τῆς ἡμετέρας Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας πάλαι μὲν ἐξητάσθησαν, ὁρθῶς τε καὶ εὐσεβῶς διωρίσθησαν καὶ διετάχθησαν παρὰ τῶν Ἁγίων καὶ Οἰκουμενικῶν Συνόδων, καὶ μήτε προσθεῖναι τούτοις ἕτερόν τι ἔξεστιν. οὐτ' ἔτι ὁλῶς ἀφαιρῆσαι ἐκ τούτων» καὶ τοῖς βουλομένοις συμφρονῆσαι ἡμῖν ἐν τοῖς θείοις δόγμασι τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως, ἀνάγκη ἀκολουθῆσαι καὶ ὑποταγῆναι τοῖς διορισθεῖσι καὶ διαταχθεῖσι ὑπὸ τῆς ἀρχαιοπαράδοτου καὶ παρὰ τῶν Ἁγίων Συνόδων διατάξεις ἀπὸ τοῦ καιροῦ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν καθ' ἑξῆς εἰς τότε Θεοφόρων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, μετὰ ἃ

ΟΙ ΤΟΤΕ ΚΑΙ ΟΙ ΤΩΡΑ

Ἀναφέρεται εἰς τὴν Ἱστορίαν, ὅτι κατὰ τὸ ἔτος 1827 συναθροισθείσης τῆς ἐν Ἑρμιόνη Β'. Ἐθνικῆς τῶν Ἑλλήνων Συνελεύσεως διασκευομένης περὶ τῆς πορείας τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, καὶ τῶν ἐκ ταύτης προκυψάντων εἰς τὸ Ἔθνος ἀναγκῶν, *πέντε τινες ἐκ τῶν τότε ἱερωτάτων Ἀρχιερέων* καὶ πραγματικῶν Ποιμένων τῆς Ποίμνης τοῦ Χριστοῦ, *μεριμνῶντες περὶ τῆς τῶν πιστῶν σωτηρίας* καὶ λίαν ἀλγοῦντες ἐφ' οἷς ἔβλεπον, ὅτι οἱ Ἑλληνες *ὑπὲρ μὲν τῆς πολιτικῆς ἐλευθερίας ἐπολέμουν γενναίως, ἐδουλοῦντο δὲ κατὰ μικρὸν ὑπὸ τῶν παθῶν τῆς ἀνομίας, ζημιούμενοι τὴν ἱερὰν καὶ ἄχραντον καὶ τρισόβλιον ἐλευθερίαν τῆς συνειδήσεως, ἄνευ τῆς ὁποίας οὐδὲ τὴν κοσμικὴν τῆς πατρίδος ἐλευθερίαν ἠδύναντο καταπράξασθαι καὶ διατηρῆσαι. Ταῦτα βλέποντες καὶ ἀναλογιζόμενοι οἱ Ἀρχιερεῖς ἐκείνοι, γράφουσι πρὸς τὴν Ἐθνικὴν Συνέλευσιν καὶ ἠκούσθη ἀναφορὰν :*

«Ὅτι ἡ πίστις πρὸς τὸν Θεὸν καὶ ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν Πατρίδα εἶνε τὰ τιμιώτατα εἰς τὸν ἄνθρωπον, ὑπάρχει πασιδὴλον. Διὰ τοι τοῦτο διακελεύεται ἕκαστος τῶν Χριστιανῶν, ἕνεκα τούτων, *Πίστewς καὶ Πατριδος*, ἀντιπαραταττόμενος νὰ μάχηται μέχρι θανάτου. Διότι ἀπὸ μὲν τὴν Πίστιν, προσμένει τὴν ἐκείθεν μακαριότητα καὶ εὐδαιμονίαν του· ἀπὸ δὲ τὴν Πατρίδα, ἐλπίζει τὴν ἐπὶ γῆς εὐζωίαν καὶ ἡσυχίαν του.

Αὐτὰ ταῦτα τὰ ἱερὰ στερηθέντες ἡμεῖς πρὸ αἰώνων, κατὰ θέαν παραχώρησιν, ἤδη πρὸ ἑξ ἑτῶν, θείᾳ βουλῇ καὶ ἀποφάσει, ἐκινήθημεν ἀναλαμβάνοντες τὸν ἀγῶνα, ἵνα ἀποκτήσωμεν ἐλευθεροῦντες τὴν Πατρίδα. Ὁ δὲ Κύριος τῶν Δυνάμεων, εὐλογήσας τὸν ἱερὸν καὶ δίκαιον τοῦτον ἀγῶνά μας, ἔχαρίτωσεν ἡμᾶς μὲ τούτους ἀγῶνας καὶ τρόπαια, ἀγωνιζομένους εἰλικρινῶς μὲ τὰ θερησκευτικὰ καὶ πολιτικὰ τοῦ Ἑθνοῦ καθήκοντα τὸ κατ' ἀρχάς. Ἀλλὰ μόλις ἔλαμψεν ὁ σπινθὴρ τῆς ἐλευθερίας, καὶ ἀμέσως ἀψηφίσαντες καταπραΰναμεν τὴν Πατρίδα. Τὴν ἀμώμητον καὶ ἀγίαν Πίστιν ἡμῶν κατεφρανήσαμεν, τὰ ἱερὰ χρῆμα παρημελήσαμεν, τὸν τοῦ Θεοῦ φόβον ἐκ τῶν ψυχῶν ἡμῶν ἀπεσκορακίσσαμεν, τοὺς ἱεροὺς νόμους παρανόμοις ποσὶ κατεπατήσαμεν, καὶ ἀνίσως τι ἐκατορθώσαμεν, ἀποδίδομεν εἰς τὴν χεῖρα ἡμῶν τὴν ὑψηλὴν, καὶ οὐχὶ πρὸς τὸν Κύριον, ὅστις δὲν εὐδοκεῖ εἰς τὰς κινήμας τὸ ἀνδρός, κατὰ τὸν Προφητὰν Ἀνακτα, ἀλλ' εὐδοκεῖ εἰς τοὺς φοβούμενους καὶ ἐλπίζοντας εἰς αὐτόν.

Ἔνεκα τούτων, παραχωρήσει τοῦ δικαιοκρίτου Θεοῦ, περιεπέσαμεν εἰς Ἰλιάδα πολλῶν δυστηχημάτων. Τὸ ἱερὸν Ἔθνος ἠχμαλώτισε καὶ αἰχ-

πλότητος καὶ ὑπακοῆς, καὶ ἄνευ τινος ἄλλης ἐρεῦνης καὶ περιεργείας».

(Κ. Οἰκονομ. Σωζομ. Τόμ. β' σελ. 459)

Αὐτὰ εἶπον οἱ Ἅγιοι Πατέρες καὶ αὐτὰ ὀφείλουσι νὰ τηρῶσιν ὅσοι θέλουσι νὰ ὀνομάζωνται καὶ νὰ εἶναι πράγματι τέκνα αὐτῶν.

μαλωτίζει γένος μαρὸν καὶ ἀσήμενον. Ὁ θάνατος καταθρῖζει ἡμᾶς ὡς σιάχνας ἐλεεινῶς καθ' ἐκαστήν. Ὁ λιμὸς καταπνέει ἡμᾶς ἐσχάτως. Οἱ ἐμφύλιοι πόλεμοι ἔφερον πάντα τὰ κακὰ καὶ τὴν τελείαν ἀπονάρησιν. Αἱ ἀρπαγαί, αἱ βίαι, αἱ καταδυναστεῖαι οὐσαι ἀπαρδειγμάτιστοι, μᾶς κατερήμωσαν καὶ μᾶς ἀπεκατέστησαν «ὡς σκηνὴν ἐν σκηνῇ» κατὰ τὸν Προφήτην Ἡσαΐαν. Καὶ πρὸ πάντων καὶ ἐν πᾶσιν ἡ φρικώδης **ΚΑΤΑΦΡΟΝΗΣΙΣ** τῆς ἱερᾶς ἡμῶν Πίστewς μᾶς ἀπελπίζει τὴν σωτηρίαν μας. Ὅθεν καὶ πονοῦντες ψυχικῶς, διὴν σάλπιγγος βοῶμεν, ὅτι: *ἂν δὲν ἀνακαλέσωμεν ὅλαις ἡμῶν δυνάμεσι τὴν ὁρθότητα τῶν Χριστιανικῶν ἡμῶν ἡθῶν, καὶ ἂν δὲν μεριμνήσωμεν ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, εἰς ἀναχαίψιν τῶν καταχρήσεων, καὶ νὰ παραδειγματισθῶσιν αἱ ἀπανταχοῦ ἀφόβως γινόμεναι παρανομίαι, εἶνε ΑΔΥΝΑΤΟΝ νὰ σωθῶμεν ἐκ τοῦ κινδύνου καὶ τῶν δεινῶν, ΑΔΥΝΑΤΟΝ νὰ ἐπιτύχωμεν ὅπερ ἐλπίζομεν».* Ταῦτα ἔγραφον καὶ οὕτως ἐνήργουν οἱ ἱεροὶ Ποιμένες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. *Τί δὲ οἱ σημερινοὶ συνάδελφοί των;* Τὴν ἀπάντησιν δίδει ὁ ἱερὸς Πατὴρ Ἰσιδωρος ὁ Πηλουσιώτης, λέγων: «Τὸ πάλαι ὑπὲρ τῶν προβάτων ἀπέθνησκον οἱ Ποιμένες· νῦν δὲ μᾶλλον οὗτοι ἀναιροῦσι τὰ πρόβατα. Τότε εἰς ἱερωσύνην ἦγοντο οἱ πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχοντες τὸ θεῖον δικαστήριον· νῦν δὲ οἱ μηδὲν ὑπ' ὀψιν τοῦτο λαμβάνοντες». Καὶ διὰ τοῦτο ἀληθὲς ἀποδεικνύει ἡ τελευταία ἐρικονταετία τῆς ἐφαρμογῆς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος τοῦ νέου Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου, καθ' ὃ διδάσκημα, τόσον οἱ ἔχοντες Ἐπαρχίας, ὅσον καὶ οἱ ἄνευ τούτων καὶ σχολάζοντες Σ. Ἀρχιερεῖς, ἀφήσαντες πᾶσαν ἄλλην ἀσχολίαν τῶν καὶ ἐργασίαν, «καὶ—καθὼς διονομικῶς θὰ ἔλεγέ τις—συνομολογήσαντες πρὸς ἀλλήλους ἀμοιβαίαν συνδρομήν, ἀπὸ κοινοῦ συμφέροντος κινούμενοι, προσέβησαν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐπομένης ἀξιοποίνου πράξεως», ἐστράφησαν ἅπαντες καὶ ἐκ συμφώνου ἐναντίον τῶν ἐμμενάντων καὶ ἐμμενόντων πιστῶν εἰς τὴν παράδοσιν τοῦ Παλαιοῦ ἡμερολογίου, καὶ τούτων ἐπεξήτησαν καὶ ἐπιζητοῦσι τὴν ἐξόντωσιν καὶ τὸν ἀφανισμόν, ὥστε νὰ ἐπρόκειτο περὶ τῶν μεγαλειτέρων πολεμίων τῆς Ἐκκλησίας, χωρὶς νὰ σκεφθῶσιν, ὅτι καὶ αὐτοὶ πάντες μέχρι τοῦ ἔτους 1924 ἠκολούθουν τὸ Παλαιὸν Ἠμερολόγιον, τὸ ὁποῖον ἠκολούθει ἀπὸ τῆς συστάσεώς της ὁλόκληρος ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ.

Καὶ δὲν ἐδυσκολεύθησαν, καὶ δὲν δυσκολεύονται εἰσέτι οἱ Σεβασμιώτατοι νὰ ἀποκαλῶσι τοὺς ἐμμένοντας εἰς τὸ Παλαιὸν Ἠμερολόγιον Κληρικοὺς καὶ Λαϊκοὺς Ἑλληνας Χριστιανούς, νὰ ἀποκαλῶσι κομμουνιστὰς καὶ σλαυονήγντα θρῆνα!!! Ἀλλὰ τότε—κατ' ἀνθυποφορὰν—καὶ αὐτοὶ πάντες μέχρι τοῦ 1924 ἦσαν τοιοῦτοι;

Οἱ Σλαῦοι ὅμως γενικῶς, ἐννέα ὁλοκληροῦς αἰῶνας μετὰ Χριστὸν παραλαβόντες ἐκ τῶν Ἑλλήνων τὴν ὁρθόδοξον Χριστιανικὴν θρησκείαν—κατ' ἀκολουθίαν καὶ τὸ Παλαιὸν Ἠμερολόγιον—διατηροῦσιν εἰσέτι, ὅ,τι ἐκ τῶν Ἑλλήνων καὶ δι' Ἑλλήνων παρεδόθησαν, πρὸς ἔλεγχον μᾶλλον καὶ

καταισχύνει τῶν πρωτοτόκων τῆς Ἐκκλησίας τέκνων, ἀπεμπολοῦντων τὴν πατρικὴν κληρονομίαν—ὡς ὁ Ἡσαΐα τὰ πρωτοτόκια—εἰς τοὺς Δυτικούς, ἀντὶ πινακίου φακῆς.

Μήπως ὅμως καὶ αὐτοὶ οἱ κατηγοροῦντες ἡμᾶς τοὺς Παλαιοημερολογίτας, ὡς ἀκολουθοῦντας τὸ ἡμερολόγιον, ὅπερ ἀκολουθοῦσι καὶ οἱ ὀπισθεν τοῦ σιδηροῦ παραπετάσματος ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, δὲν ἔχουσι πολλὰ τὰ κοινὰ καὶ συμφωνοῦντα πρὸς ἐκείνους ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας; Ἡ ἀμφέσις καὶ γενικῶς τὸ σχῆμα καὶ ἡ περιβολὴ τῶν νεοημερολογιτῶν Ἑλλήνων Κληρικῶν, τόσον ἢ ἐντὸς ὅσον καὶ ἢ ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας, δὲν ὁμοιάζει κατὰ πάντα πρὸς τὴν περιβολὴν τῶν Σλαύων Παλαιοημερολογιτῶν Κληρικῶν; Ἡ διαρρέθυσις τῶν ἱερῶν Ναῶν, ἡ τέλεσις πάντων τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Μυστηρίων δὲν εἶναι ὁμοιόμορφος, καὶ δὲν ἐνεργεῖται κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον καὶ παρὰ τῶν Ἑλλήνων νεοημερολογιτῶν Κληρικῶν καὶ παρὰ τῶν Σλαύων Παλαιοημερολογιτῶν τοιούτων; Διατὶ λοιπὸν οἱ Παλαιοημερολογίται τῆς Ἑλλάδος ἀποκαλοῦνται παρὰ τῶν νεοημερολογιτῶν Ἀρχιερέων κομμουνιστὰ καὶ σλαυοκίνητα ὄργανα;

Ὅτι τὸ τοιοῦτον λέγεται καὶ διαδίδεται σκολίμως, εἶναι αὐτόδηλον. Ἐγραψεν ὅμως καὶ τις τῶν Μεγάλων Διδασκάλων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ ΤΗΣ Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

ὑπὸ τοῦ κεντρικοῦ Συμβουλίου τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. ἀνακοινοῦται ὅτι τὰ διαδιδόμενα ὑπὸ τινων περὶ ἀποδοχῆς τοῦ μνημοσύνου ὑπὸ τῆς Κεφαλῆς τοῦ ἱ. Ἀγῶνος, εἶναι κακόβουλα καὶ παραπειστικά, ἀποσκοποῦν δὲ εἰς τὴν διὰ βρωσιν τοῦ ἀκριοῦ φρονήματος τοῦ λαοῦ ὑπὸ τῆς ὑπευθύνου ἡγεσίας τοῦ Ἀγῶνος ἀνεκοινώθη καὶ ἄλλοτε, ἐπαναλαμβάνεται δὲ καὶ τώρα, ὅτι: πᾶσα τοιαύτη περὶ τῶν ἀποκλείεται ὁλοτελῶς, αἱ δὲ σχετικαὶ κακόπισται διαδόσεις ἔχουν ὑπόπτους προελεύσεις.

Ἡ ἡγεσία τοῦ Ἀγῶνος ἐνισχυομένη ἀπὸ τὸ ἀκαμπτον φρόνημα τοῦ λαοῦ παραμένει σταθερὰ εἰς τὰς ἀρχικάς θέσεις τῆς Ὁρθοδοξίας αἵτινες εἶναι ἡ ἀνθυπαρξία καὶ πλήρης αὐτοτέλειά μας ἐναντι τῆς κρατούσης ἐκκλησίας.

πρὸ 1200 ἐτῶν, εἰπὼν: «*Ἀρχαῖος οὗτος τῶν Θεῶν μαχομένων σκοπός, μὴ μόνον ἀπιστεῖν τοῖς ἔργοις τοῖς θεϊκοῖς, ἀλλὰ πειρασθαι ὑπὸ τῆς ΟΙΚΕΙΑΣ φανλότητος, φάυλῃν ὑποψίαν κατὰ τῶν ΑΜΩΜΗΤΩΝ παρασκευάζειν*». «Ὁ ἔχων ὧτα ἀκούειν, ἀκουέτω» εἶπεν ὁ Κύριος ἡμῶν. Ὡς δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας Ἀμήν.

A.M.

Ἐμβάσματα Συνδρόμων

Ἐμβάσματα, μόνον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν Πανθεο. Πανάρετον Πατρίδην Τζώρις 6 — Πλ. Κάνιγγος Ἀθήνας

ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Τὸ σημεῖον ὅπου ἡ μεγαλειώδης πομπὴ τοῦ ἐπιταφίου συναντᾶται μετὰ τῶν ἀστυνομικῶν ὁργάνων. Τὸ θέαμα δὲν ἦτο καὶ τόσαν τιμητικὸν δι' ἐκείνους οἵτινες ἐρρίφθησαν—ἔστω καὶ ὡς ἐκτελεστικά ὄργανα—νὰ ἀνακόψουν τὸν κατερχόμενον χείμαρον τῶν πιστῶν, τὴν τρανότεραν ἀπόδειξιν ὅτι ἡ πίστις δὲν φυλακίζεται καὶ δὲν νικάται.

Χιλιάδες κόσμου μετὰ ῥίγη ἱερᾶς ἀγανακτήσεως παρηκολούθησαν αὐτὴν τὴν ἱεροσυλίαν. Οἱ πέντε χιλ. λαοὶ οἵτινες συνήχθησαν μετὰ ἑνὸς καὶ μόνου ψήθου κατὰ μῆκος τῆς Πειραικῆς παραλίας διὰ νὰ τιμήσουν ἔστω καὶ μετὰ βαρείας θυσίας τὴν θυσίαν τοῦ Λυτρωτοῦ, εἶναι συγχρόνως καὶ μία ἀπάντησις εἰς ὅσους ἐπίστευσαν ὅτι ἡ ἐνεργητικὴ προδοσία ὠρισμένων, θὰ ἡλάττωνε τὴν ὁρμὴν τοῦ Ὁρθοδόξου μετώπου.

ΔΥΟ ΜΕΤΡΑ ΚΑΙ ΔΥΟ ΣΤΑΘΜΑ

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, κεφαλὴν γνωρίζουσα τὸν Κύριον Ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ὑπάρχει ἀναποσπαστῶς ἠνωμένη δογματικῶς μετὰ τῆς ἐν Κωνσταντινῇ Μεγάλῃ καὶ πάσης ἄλλης ὁμοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, *τηροῦσα ἀπαρσασαλεύτως* ὡς Ἐκεῖνοι *τούς τε Ἱεροὺς Ἀποστολικοὺς καὶ Συνοδικοὺς Κανόνας καὶ τὰς Ἱερὰς Παραδόσεις.*

Ἡ ἐλευθερία τῆς Θερησκευτικῆς συνειδήσεως εἶναι ἀπαραβίαστος.

Καὶ ταῦτα μὲν ἐπιτάσσει τὸ ἰσχύον Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος. Ἰδωμεν ἂν ταῦτα τηροῦνται παρὰ τῆς Κυβερνήσεως.

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος καταπατήσασα αὐθαιρέτως παρὰ τὸ Σύνταγμα καὶ τοὺς Νόμους τοῦ Κράτους τὴν δισχιστικὴν Παράδοσιν τοῦ Ἑορτολογίου καὶ τὴν αἰωνόβιον πράξιν τῆς Ἐκκλησίας, ἥλλαξε τὸ εορτολόγιον ἄνευ δημοφώνου γνώμης ἀπασῶν τῶν ὁμοδόξων Ἐκκλησιῶν γενομένη αἰτία Σχίσματος θύξασα καὶ τὸ Δόγμα τῆς Ἑνότητος.

Ἡ Παρανομία αὕτη τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας ἀντὶ νὰ ἐπισύρῃ τὰς ἀναγκαίας κυρώσεις ἐκ μέρους τοῦ Κράτους ὅπερ εἶναι ὑποχρεωμένον νὰ ἐλέγχῃ διὰ τοῦ ἀρμοδίου Ὑπουργοῦ τὰς πράξεις τῆς Ἱεραρχίας, ἀπέστρεψε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπὸ τὴν παρανομίαν ταύτην καὶ οὐ μόνον τοῦτο ἀλλ' ἐγένετο πειθήνιον ὄργανον τῶν ἐκαστοτε Ἀρχιεπισκόπων ὧν τὰς θελήσεις ἐξετέλει χωρὶς νὰ ἐξετάσῃ ἂν αἱ θελήσεις αὗται εἶναι νόμιμοι.

Καὶ ἐξηγούμεθα.

Ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας δικάσασα τοὺς προχωρήσαντας εἰς τὴν Ὁργάνωσιν τῶν Παλαιομερολογιτῶν Ἀρχιερεῖς οἵτινες διὰ Δικαστικοῦ Κλητῆρος ἐδήλωσαν ὅτι διακόπτουν πᾶσαν σχέσιν καὶ ἀναφορὰν πρὸς τὴν κρατοῦσαν Ἐκκλησίαν διὰ λόγους Ἐκκλησιαστικῶν καὶ Κανονικῶν, κατεδικάσθησαν ὑπ' αὐτῆς ἐρήμην εἰς πενταετὴ ἔξορίαν ὑποβιβασθέντες εἰς τὴν βαθμὸν τοῦ Μοναχοῦ.

Καὶ ἡ μὲν ἔκπτωσις ἐκ τοῦ Ἀρχιερατικοῦ ἀξιώματος ἀντίκειται εἰς τὸν χαρακτῆρα τοῦ μυστηρίου τῆς χειροτονίας ἐφ' ὅσον ἀμεταμέλητα τυγχάνουν τὰ χαρίσματα τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ἡ δὲ στέρησις τῆς ἐλευθερίας τῶν μὴ ἔχουσα ἔρεισμα οὐδένα Νόμον ἐγένετο παρὰ τὸ ἄρθρον 4 τοῦ Συντάγματος καθ' ὃ. «Ἡ προσωπικὴ ἐλευθερία εἶναι ἀπαραβίαστος· οὐδεὶς καταδιώκεται, συλλαμβάνεται, φυλακίζεται ἢ ἄλλως πῶς περιορίζεται, εἰμὴ ὁπότεν καὶ ὁπῶς ὁ Νόμος ὁρίζει».

Ἡ ὀφιστεία τῶν ἐκαστοτε Ἀρχιεπισκόπων ἐνόμισεν ὅτι εὖρε τρόπον νὰ πείσῃ τὴν Κυβέρνησιν διὰ νὰ ἐγκαρὶνῃ τὰς ἐπιβληθείσας παρανόμους ἐξορίας τῶν Ἀρχιερέων μας. στηρίζοντες δὲ οὗτοι τὴν σοφιστείαν τῶν ὅτι δῆθεν οἱ Ἀρχιερεῖς μας ἐξέπεσαν τοῦ βαθμοῦ τῶν καὶ ἐπομένως λειτουργοῦντες ἐμπιπτουν εἰς τὸ ἀδίκημα τῆς ἀντιποιήσεως Ἀρχῆς, ἐχαρακτήρισαν αὐτοὺς ὡς ψευδεπισκόπους.

Ἐν τούτοις δὲν ἤγησαν νὰ τοὺς ἀναγνωρίσουν ὡς Κανονικοὺς Μητροπολίτας ἐφ' ὅσον ἀνεγνώρι-

σαν ὡς ἐγκύρους τὰς πράξεις τῶν, δεδομένου ὅτι ἐδέχθησαν ὡς Ἐπισκόπους τοὺς ἀποχωρήσαντας ἐκ τῆς παρατάξεώς μας κ. κ. Χριστοφόρον Χατζῆν καὶ Πολύκαρπον Λιώσην, τοὺς ὁποίους ἀνέδειξαν εἰς Ἐπισκόπους ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους καθήρεσαν καὶ τοὺς ὁποίους ἐνασμενίζόμενοι ὀνομάζουν ψευδεπισκόπους!

Καὶ ἐρωτᾶται κατόπιν τῶν ἀνωτέρω.

Ἐχει τὸ δικαίωμα ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος νὰ ἐπιβάλλῃ ποινὰς σωματικοῦ περιορισμοῦ εἰς Μητροπολίτας; καὶ ἀφοῦ τὰς ἐπέβαλεν, ἡ Κυβέρνησις βάσει ποίου Νόμου ἐξετέλεσε τὴν ἀπόφασιν ταύτην τῆς Ἱεραρχίας;

Ἰδοὺ ἐρώτημα εἰς τὸ ὁποῖον δὲν θὰ δοθῇ ἀπάντησις· διότι ἡ ἀπάντησις εἶναι, ὅτι ἡ Κυβέρνησις ἡ ὁποία εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ ἐλέγχῃ τὰς πράξεις τῆς Ἱεραρχίας οὐδέποτε ἔπραξε τοῦτο· ἀλλ' ὡς θεοπαίινις ἐκτελεῖ ἀνεξελέγκτως τὰς πράξεις ταύτας οὐ μόνον τὰς νομίμους ἀλλὰ καὶ τὰς παρανόμους ὡς ἐκείνην τὴν ὁποίαν ἔφθνηεν εἰπόντες.

Ἰδοὺ ὁμως καὶ ἄλλη ἀνταρσία τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τῶν Νόμων τοῦ Κράτους.

Τὴν 18ην Ἰανουαρίου 1923 ἐξεδόθη Βασ. Διάταγμα κατόπιν γνωματεύσεως συσταθείσης Ἐπιτροπῆς πρὸς μελέτην τῆς ἀλλαγῆς τοῦ Ἡμερολογίου καθ' ὃ ἡ Ἐκκλησία κρατεῖ τὸ Ἰουλιανὸν εορτολόγιον καὶ ἡ Πολιτεία τὸ Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον.

Τὸ Βασιλικὸν τοῦτο Διάταγμα μὴ ἀκυρωθὲν μέχρι σήμερον, ἰσχύει. Ἐν τούτοις τὰ Δικαστήρια διὰ λόγους σκοπιμότητος ἐπὶ 30 ἔτη δικάζουν καὶ καταδικάζουν τὸν Ἱερόν ἡμῶν Κλήρον ἐπὶ ἀντιποιήσει Ἀρχῆς, καὶ ἀφίνουν νὰ σύρῶνται εἰς τὰ Μπουντρούμια τῆς Μητροπόλεως πολλοὺς Γέροντας Ἱερεῖς τοὺς ὁποίους ξυρρίζουν καὶ ἀποσχηματίζουν ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι δὲν δέχονται νὰ παραβιάσουν τὴν συνειδήσιν τῶν, καὶ νὰ καταπατήσουν τὸν ὅρκον τὸν ὁποῖον ἔδωσαν ὅτι θὰ τηρήσουν ἀπαρσασαλεύτως τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας καὶ τὴν Ἱερὰν τῆς Ἐκκλησίας Παράδοσιν.

Καὶ ἐνῶ οἱ παρανομοῦντες τοιαύτης τυγχάνουν μεταχειρίσεως παρὰ τοῦ Κράτους, ἡμεῖς οἱ πιστοὶ τηρεται τοῦ Συντάγματος καὶ τῶν Νόμων διωκόμεθα· διότι δὲν θέλομεν νὰ προδώσωμεν τὴν Ὁρθοδοξίαν.

Κατωχυρωμένη ἡ ἐλευθερία τῆς θερησκευτικῆς μας συνειδήσεως ὑπὸ τοῦ Συντάγματος καὶ διεθνῶν Νόμων, παριστάμεθα μάρτυρες τοῦ χειροτέρου διωγμοῦ, καὶ βλέπομεν 400 Ἱεροὺς Ναοὺς μας καθ' ἅπασαν τὴν Ἑλληνικὴν Ἐπικράτειαν κλειστοὺς καὶ φέροντας τὰς σφραγίδας τῆς Ἀστυνομίας διὰ νὰ δεικνύουν τὴν ἐμπάθειαν καὶ τὸ μῖσος τῶν σχισματικῶν Ἀρχιερέων ἐναντίον μᾶς μερίδος τοῦ θεησκευομένου Λαοῦ ὅστις ὀφείλει νὰ εἶναι τὸ καύχημα τῆς Ἐκκλησίας μας διὰ τὰ αἰσθήματα ἅτινα τρέφει πρὸς Αὐτήν.

Δὲν στρεφόμεθα τὴν στιγμὴν ταύτην κατὰ τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος· διότι οἱ ἀποτελοῦντες ταύτην Ἀρχιερεῖς καίτοι γ' ὠρίζουν τὴν ἀλήθειαν δὲν εἶναι εὐκόλον νὰ ὁμολογήσουν ταύτην καὶ ν' ἀναγνωρίσουν τὸ σφάλμα τῶν ἐξ ἀκράτου ἐγωϊσμοῦ, παραπονούμεθα ὁμως κατὰ τῶν ἐκαστοτε Κυβερνήσεων καὶ ἰδίᾳ κατὰ τῆς σημερινῆς Λαοπροβλήτου Κυβερνήσεως ἥτις ὀφείλει νὰ λύσῃ τὸ

ήγημά μας δίδουσα εἰς μὲν τοὺς πολίτας τ' ἀ-
φαίρετα ἐκ τοῦ Συντάγματος δικαιώματά των, τού-
τεστι τὸ ἀσκεῖν ἐλευθέρως τὰ θρησκευτικά των κα-
θήκοντα διὰ Κληρικῶν παντὸς βαθμοῦ τῆς παρατά-
ξεώς μας, διὰ δὲ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν διαφορὰν με-
ταξὺ ἡμῶν καὶ τῆς Ἱεραρχίας νὰ ἐπιβάλῃ εἰς ταύτην
νὰ συγκαλέσῃ Πανορθόδοτον Σύνοδον τὴν ἀπόφασιν
τῆς ὁποίας ἅπαντες θὰ σεβασθῶμεν.

Καὶ ἔφ' ὅσον πανταχόθεν ἀνεγνωρίσθη, ὅτι τὸ
ζήτημα τοῦ Ἐορτολογίου εἶναι ἐπίδικον οὐδένα λό-
γον ἔχει τὸ κλείσιμον τῶν Ἐκκλησιῶν μας.

Ἄς ἀνοίξουν λοιπὸν ἀμέσως οἱ Ἱεροὶ Ναοὶ μας
μέχρις οὗτου ἡ ἀπόφασις τῆς Πανορθοδόξου Συνό-
δου δώσῃ τέρμα εἰς τὸ ἀπὸ τριακονταετίας σοβοῦν
Ἐκκλησιαστικὸν ζήτημα.

Ἡ σημερινὴ Κυβέρνησις ἔχει ὅλην τὴν δύναμιν
νὰ ἐπιβάλῃ τὴν λύσιν ταύτην ἥτις θὰ θέσῃ τέρμα
εἰς τὸν διωγμὸν ὃν ὑφίσταμεθα ἐν εἰκοστῷ αἰῶνι
καὶ ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει θέσιν ἐν Ἑλλάδι τὴν κοιτίδα
τῆς Ἐλευθερίας καὶ ἀμαυρώνει τὴν Δημοκρατίαν εἰς
τὴν Χώραν μας.

*Ἀλεξ. Σταυριανὸς
Παναγ. Α. Μπενῆ - Ψάλτης*

ΑΣΥΣΤΟΛΟΙ ΠΑΡΑΝΟΜΙΑΙ

Νομίζομεν ὅτι ὁ κατάφωρος καὶ ἀσύστολος πα-
ρεμβατισμὸς τῶν ὀργάνων τοῦ κράτους εἰς βάρος
τῶν πολιτῶν ἀποτελεῖ πρᾶξιν ἀνήκουσαν ὀριστικῶς
εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Πασᾶ τῶν Ἰωαννίνων καὶ ὄχι
εἰς τὰς ἡμέρας μας. Ἡ κατακράτησις δὲ τοῦ Ἀρχι-
μανδρίτου Παντελεήμονος Τσαλούπη παρὰ τὴν ρη-
τὴν ἐντολὴν τοῦ Εἰσαγγελέως Πειραιῶς περὶ ἀπο-
λύσεώς του, ἀποτελεῖ χονδροειδῆ ἐπιστροφὴν εἰς πα-
λαιὰς μεθόδους, ξένας πρὸς τὸ δημοκρατικὸν πολί-
τευμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους.

Ὁ λόγος βέβαια εἰς παρομοίας περιπτώσεις δί-
δεται εἰς τὰς ἀνωτέρας ἀρχάς· διότι ὡς δεικνύει τὸ
κατωτέρω τηλεγράφημα τοῦ δικηγόρου μας, δὲν θὰ
δεχθῶμεν ἐξακολουθητικῶς μεροληπτικὰς ἐνεργείας
τῶν ἀστυνομικῶν ὀργάνων εἰς βάρος μας.

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ

ΥΠΕΡ ΕΠΕΙΓΟΝ

Α. Μ. Βασιλέα

Πρόεδρος Κυβερνήσεως

Υπουργοὺς Δικαιοσύνης Ἐσωτερικῶν

Εἰσαγγελέα Πειραιῶς

Διαμαρτύρομαι ἐντόνως διὰ παράνομον κα-
τακράτησιν ἀρχιμανδρίτου Παντελεήμονος Τσα-
λούπη παρ' ὑποδιευθύνσεως Γενικῆς Ἀσφα-
λείας Πειραιῶς κρατουμένου τούτου παρανό-
μως καὶ παρὰ τὴν διαταχθεῖσαν ἀπόλυσίν του
ὕπὸ Εἰσαγγελέως Πειραιῶς.

Ἀριστος Δημητριάδης

Πληρεξούσιος δικηγόρος

Νοταρὰ 63α Πειραιῶς

Διευθύνσεις συμφώνως τῇ Α.Ν. 1092)1938
Διευθυντής: Ἀγγελος Ἀντωνόπουλος
Τξώρις 6. (πλ. Κάνιγγος) — Ἀθήναι
Υπεύθυνος Τυπογραφείου: Γεώργιος Σερραλίνης
Θεμιστοκλέους 38 — Ἀθήναι

ΣΧΟΛΙΑ ΕΠΙ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ 2294 ΠΕΡΙ ΑΝΑΘΕΩΡΗΣΕΩΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΔΙΚΑΣΤΙΚΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ

Διατί ἔγινεν ὁ Νόμος οὗτος; Ὁ νόμος οὗτος
ἔγινε διὰ νὰ ἀποτραβηχθῶν ἀπὸ τὸν Παλαιομερο-
λογισμὸν Ἀρχιερεῖς καὶ μόνον Ἀρχιερεῖς καὶ νὰ
ἐνταχθῶν οὗτοι εἰς τὸν Νεομερολογισμὸν, τὸν
ὁποῖον ἀπὸ τοῦ 1924 ἀπεδέχθη καὶ ἀκολουθεῖ ἡ Ἱ-
εραρχία τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας.

Ἀλλὰ, τοιοῦτοτρόπως δὲν πρόκειται νὰ διευ-
θετηθῇ τὸ Παλαιομερολογικὸν ζήτημα διὰ τοῦ
ἀνωτέρω Νόμου μὲ τὴν ἀπομάκρυνσιν ἀπὸ τοῦ Πα-
λαιομερολογισμοῦ τῶν οἰωνδήποτε καὶ ὁσονδήπο-
τε, ἢ καὶ ὅλων ἀκόμη τῶν Ἀρχιερέων.

Διότι Παλαιομερολογίται δὲν εἶναι μόνον οἱ
Ἀρχιερεῖς, ἀλλὰ καὶ οἱ πολυπληθεῖς ἄλλοι κληρι-
κοὶ καὶ λαϊκοὶ, περὶ τῶν ὁποίων ὅλων οὐδόλως προ-
βλέπει ὁ Νόμος.

Κατ' ἀκολουθίαν τούτων, ἡ ὁ Νόμος οὗτος εἴ-
ναι καθαρῶς προσωπικὸς διὰ τοὺς Ἀρχιερεῖς μόνον
καὶ ἀποτελεῖ ἡμίμετρον ὅσον ἀφορᾷ τὴν διευθέτη-
σιν τοῦ Παλαιομερολογητικοῦ ζητήματος, ἥτις οὐ-
τω δὲν ἐπιτυγχάνεται, ἢ ἔχει ὡς ἀπώτερον σκοπὸν
νὰ ἐκβιάσῃ καὶ τοὺς λοιποὺς πολυπληθεῖς κληρικοὺς
καὶ λαϊκοὺς παλαιομερολογίτας νὰ ἀρνηθῶσι τὸν
παλαιομερολογισμὸν καὶ νὰ ἀποδεχθῶσι τὸν νεο-
μερολογισμὸν κατὰ παραβίαν τῆς Θρησκευτικῆς
τῶν συνειδήσεως, ὅπερ καὶ τὸ πιθανώτερον. Ἀλλ'
εἴτε τὸ πρῶτον συμβαίνει, εἴτε τὸ δεύτερον, ἀναμ-
φισβητήτως οὐδεὶς σεβόμενος ἑαυτὸν δύναται νὰ ὑ-
ποστηρίξῃ σοβαρῶς, ὅτι εἶναι πρὸς τιμὴν τῆς Πολι-
τείας, ἥτις ἐπιθυμεῖ νὰ λέγεται ὅτι εἶναι εὐνομου-
μένη καὶ ἠθική.

Δυστυχῶς ὅμως τὰ τρατὰ τοῦ Νόμου τούτου
δὲν εἶναι μόνον τὰ ἀνωτέρω ἐκτιθέμενα, ἀλλὰ καὶ
ἄλλα, ὧν οὐκ ἔστιν ἄριθμὸς πρὸς ἀπαρίθησιν των
ἰδίᾳ, ἀν λάβῃ τις ὑπ' ὅψιν καὶ τὰ ἐκ τῆς εφαρμο-
γῆς του ἀνακύπτοντα ζητήματα, τὰ ὁποῖα οὔτε ἡ
προτείνασα τὸν νόμον Κυβέρνησις, οὔτε οἱ ψηφίσαν-
τες αὐτὸν Βουλευταὶ ἐνδιεφέρθησαν νὰ ἐρευνήσωσι
καὶ ἐξετάσωσιν, ἔστω καὶ ἀκροθιγῶς.

Ἐπὶ παραδείγματι, ἐπιτρέπεται ἡ ἀναθεώρησις
ἐκκλησιαστικῶν δικαστικῶν ἀποφάσεων ἐκδοθεισῶν
κατ' Ἀρχιερέων κατὰ τὸν Νόμον 5383, ὅστις, ὡς
γνωστὸν, τιμωρεῖ τοὺς ὑποπίπτοντας εἰς παράπτωμα
ὡς πρὸς τὰ χρῆμα καὶ τὰ καθήκοντα τῆς ἐπαγγελίας
αὐτῶν κληρικοὺς καὶ μοναχοὺς, δηλ. τοὺς ὑποπίπτον-
τας εἰς καθαρῶς προσωπικὸν παράπτωμα, καὶ δὲν
τιμωρεῖ τοὺς διαφωνοῦντας ἐκ λόγων συνειδήσεως
δι' οἰωνδήποτε ἐκκλησιαστικὸν καὶ θρησκευτικὸν ζή-
τημα, οἷον εἶναι καὶ τὸ ζήτημα τῆς ἀλλαγῆς ἢ μὴ
τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου.

Ἐπίσης ἡ ἐπιβαλλομένη ποινὴ τῆς καθαιρέσεως
κατὰ τὸν Νόμον 5383 διὰ προσωπικὸν παράπτωμα
εἶναι πράγματι ποινὴ καὶ ἐπιβάλλεται ὑπὸ τοῦ ἐκ-
κλησιαστικοῦ δικαστηρίου, τοῦ προβλεπομένου ὑπὸ
τοῦ Νόμου τούτου, ἐνῶ ἡ ἐπιβαλλομένη καθαιρέσις
διὰ διαφωνίαν περὶ τι ἐκκλησιαστικὸν καὶ θρησκευ-
τικὸν ζήτημα δὲν ἔχει τὴν ἐννοιαν τῆς ποινῆς, ἀλλ'
ἔχει τὴν ἐννοιαν τῆς διακηρύξεως ὅτι ὁ διαφωνῶν
ἀπεσχίσθη ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν, δι' ὃ καὶ δὲν ἐπι-
βάλλεται ὑπὸ τῶν ἐκκλησιαστικῶν δικαστηρίων, ἀλ-

λὰ γίνεται ὑπὸ τῆς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας, ἐὰν καὶ ἐφ' ὅσον αὕτη κρίνῃ ὅτι πρέπει νὰ διακηρῇ ὅτι ὁ διαφωνῶν δὲν πρέπει νὰ θεωρῇται ὅτι ἀνῆκει καὶ ὑπάγεται εἰς αὐτήν, ἐφ' ὅσον ἐξακολουθεῖ νὰ διαφωνῇ.

Ὅτι αὕτη εἶναι ἡ ἔννοια τῆς διὰ διαφωνίαν καθαιρέσεως προκύπτει καὶ ἐκ τοῦ ὅτι καὶ οἱ διαφωνοῦντες λαϊκοὶ περὶ τι ἐκκλησιαστικὸν ζήτημα ἀφορίζονται ὑπὸ τῆς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας χωρὶς ὁ ἀφορισμὸς τῶν οὗτος νὰ εἶναι πράγματι ποινὴ ἢ νὰ ἔχη ἄλλας συνεπειάς πλην τῆς διαιρητικῆς, ὅτι παύουσι νὰ ἀνήκωσιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἥτις τοὺς ἀφώρισεν.

Ἀλλὰ καὶ τὸ ὅτι ὁ Παλαιομερολογισμὸς εἶναι ζήτημα θρησκευτικῆς συνειδήσεως καὶ οὐχὶ προσωπικὸν παράπτωμα τῶν κληρικῶν προκύπτει καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ κρίνομένου Νόμου, ὅς τις ἐν τῷ πρώτῳ ἄρθρῳ διαλαμβάνει «καὶ προσχωρήσῃ καὶ οὗτος εἰς τὰς τάξεις τοῦ παλαιομερολογισμοῦ», ὡς καὶ ἐκ τῆς εἰσηγητικῆς ἐκθέσεως, ἥτις ἐπίσης διαλαμβάνει: «προσχωρήσαντας ἐκ τῶν ὑστέρων εἰς τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον».

Ἄλλῃ ἀτέλεια τοῦ κρίνομένου Νόμου εἶναι ὅτι δι' αὐτοῦ ἐπανερχοῦνται ἄνευ ἀναχειροτονίας τῶν Ἀρχιερεῖς, οἵτινες εἶχον καταδικασθῇ ὑπὸ τῶν ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων εἰς καθάρεσιν, διότι εἶχον χειροτονηθῇ ὑπὸ δῆθεν καθηρημένων Ἀρχιερέων χειροτονίας τῶν ὡς κανονικῆς καὶ ἐγκύρου.

Ἄλλ' ἀφοῦ ἡ χειροτονία τῶν ἐπανερχομένων θεωρεῖται κανονικὴ καὶ ἐγκυρὸς, καίτοι ὑπὸ καθηρημένων Ἀρχιερέων γινομένη, τότε πρέπει νὰ θεωρηθῇ ἀντικανονικὴ μὲν καὶ ἄκυρος, τόσον ἡ γενομένη καθάρεσις τῶν χειροτονησάντων αὐτοὺς, τοὺς ἐπανερχομένους Ἀρχιερεῖς, Ἀρχιερέων, ὅσον καὶ ἡ γενομένη καθάρεσις τῶν ὑπ' αὐτῶν τῶν ἐπανερχομένων Ἀρχιερέων χειροτονηθέντων Ἱερέων, παράνομος δὲ καὶ ἄκυρος καὶ πᾶσα ἀπόφασις τῶν Πολιτικῶν Ποινικῶν Δικαστηρίων, δυνάμει τῆς ὁποίας πάντες οὗτοι ἀνεξαίρετως ἔχουσι καταδικασθῇ ἐπὶ ἀντιποιήσῃ ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς καὶ στολῆς κληρικοῦ, ἥτοι ἐπὶ ἀδικήμασιν, ἅτινα οὐδέποτε διέπραξαν, ἐφ' ὅσον θεωροῦνται ὡς κανονικῶς χειροτονηθέντες.

Τὰ παντοειδῆ ὁμῶς καὶ οὐσιοθέστατα ταῦτα γεννώμενα ζητήματα ὁ ἀνωτέρω Νόμος ἀντιπαρέχεται διὰ τῆς λίαν εὐγλώττου σιωπῆς του, διότι φαίνεται σκοπὸς του δὲν εἶναι ἡ κατ' εὐθὺν καὶ εἰλικρινῇ τῶν ἀντιμετώπισις τοῦ ζητήματος τῆς ἐνότητος τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ ὁ δι' ὑποῦλων ἐλιγμῶν ἀντισυνταγματικὸς καὶ παράνομος ἐξαναγκασμὸς τῶν Παλαιομερολογιστῶν νὰ ἀποδεχθῶσι τὸ νέον ἡμερολόγιον καὶ ν' ἀπαρνηθῶσι τὸ παλαιὸν τοιοῦτον, παραβιάζοντες τὴν θρησκευτικὴν τῶν συνειδήσιν.

Ἀλλὰ καὶ ἂν ἀκόμη ὑποτεθῇ ὅτι ἐξαναγκάζονται νὰ ἀλλαξοπιστήσωσι οὐ μόνον τινὲς ἢ καὶ ὅλοι οἱ Παλαιομερολογῖται Ἀρχιερεῖς, ἀλλὰ καὶ ὅλοι οἱ Παλαιομερολογῖται Κληρικοὶ καὶ Μοναχοί, ἡ διευθέτησις τοῦ λεγομένου Παλαιομερολογιστικοῦ ζητήματος, ἣν κατὰ τὴν εἰσηγητικὴν ἐκθεσὶν τοῦ ἀρμοδίου Ὑπουργοῦ ἐπιδιώκει ὁ ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως

καὶ τῆς Βουλῆς ψηφισθεὶς Νόμος, δὲν θὰ ἐπέλθῃ, διότι θὰ ἐξακολουθῶσι νὰ παραμένωσι Παλαιομερολογῖται οἱ λαϊκοί, οἵτινες ὅχι μόνον ἀνέρχονται εἰς πολλὰς ἑκατοντάδας χιλιάδων, ἀλλὰ, ὡς πολλὰς ἀνεγράφη εἰς τὸν ἡμερήσιον τύπον, θὰ ἐξακολουθῶσι νὰ μὴ δέχωνται καμμίαν πνευματικὴν ἐπικοινωνίαν τῶν μετὰ τῶν Νεομερολογιστῶν Κληρικῶν καὶ θὰ προτιμῶσι καὶ νὰ θάπτονται ἀκόμη ἄνευ νεομερολογιστῶν ἱερέων, πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον βεβαίως δὲν εἶναι πρὸς τιμὴν οὔτε τῆς Ἐκκλησίας, οὔτε καὶ τῆς Πολιτείας, καὶ διὰ τῆς Ἑλληνικῆς.

Καὶ ἡ μὲν Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας ἴσως ἀπέφυγε νὰ ἐμφανίσῃ ὑπὸ τὸ φῶς τῆς πραγματικότητος ὅλα αὐτὰ τὰ γεννώμενα ζητήματα δι' οὓς λόγους Αὕτη καλῶς γνωρίζει, ἀλλ' ἡ Κυβέρνησις καὶ ἡ Βουλὴ θὰ ἔπρεπε νὰ βασανίσῃ περισσότερον τὸν ψηφισθέντα τοῦτον Νόμον, ἐκτὸς ἂν γίνῃ δεκτὸν ὅτι ἀμφότεραι ἠθέλησαν ν' ἀποδείξωσιν εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον ὅτι ζητήματα θρησκευτικῆς συνειδήσεως, ὡς εἶναι ἀναμφισβητήτως καὶ τὸ Παλαιομερολογιστικόν, δὲν λύονται δι' ἐξαναγκασμοῦ, διὰ τοῦ ὁποῖου ταῦτα μᾶλλον αὐξάνονται καὶ διαιωνίζονται, ἀλλὰ λύονται διὰ τῆς πειθοῦς καὶ τῆς διδασκαλίας, τὰς ὁποίας ἀκριβῶς μετεχειρίσθη καὶ Αὐτὸς ὁ Θεμελιωτὴς τῆς Θρησκείας μας.

Ἀριστείδης Ζαχαρίας
Δικηγόρος

Ἀπάντησις εἰς συκοφαντικὸν δημοσίευσμα τῆς «Ἑστίας»

Ἀξιότιμος κ. Διευθυντά,

Παρακαλοῦμεν, ὅπως μᾶς ἐπιτρέψῃτε νὰ σᾶς πληροφορήσωμεν, ὅτι ἡ δημοσιευθεῖσα εἰς τὴν φιλην «Ἑστίαν» τῆς 4-4-53 πληροφορία σας, ὅτι οἱ Παλαιομερολογῖται Πειραιῶς ἐπεχείρησαν νὰ παρακωλύσωσιν τὴν περιφορὰν τοῦ κανονικοῦ Ἐπιταφίου τῆς Ἐκκλησίας, δὲν εἶναι ἀκριβής.

Τὸ ἀκριβὲς εἶναι ὅτι οἱ Παλαιομερολογῖται παρεκωλύθησαν ὑπὸ τῆς Αστυνομίας Πειραιῶς νὰ περιφέρουν καὶ αὐτοὶ τὸν ἰδικόν των Ἐπιτάφιον, ὡς εἶχον παρακωλυθῇ καὶ πέρυσιν καὶ προπέρυσιν χωρὶς οὐδένα νὰ παρακωλύσωσιν οὗτοι, προτιμῶντες πάντοτε ν' ἀδικῶνται παρὰ ν' ἀδικῶσι κατὰ τὴν Σωκράτειον διδασκαλίαν.

Ἀθῆναι τῇ 5—4—53

(Ἐκ τοῦ Γραφείου Τύπου)²

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ

Παρακαλοῦμεν ὅπως, ὅσα παραρτήματα καθυστεροῦν τὰς συνδρομὰς των, ἐμβάσωσι ταύτας, ὅσο τὸ δυνατόν ταχύτερον, καθ' ὅσον ἔχομεν ἀνάγκην τῆς συνδρομῆς ὑπὲρ πάσαν ἄλλην περίστασιν.

—Ἐπιστῶμεν τὴν προσοχὴν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος ἐπὶ τῆς ἐπαγρυπνήσεως τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ δεικνύῃ εἰς ὁρισμένους ὑπόπτους τύπους καὶ ξένους ὁλοτελῶς πρὸς τὸν Ἱερόν Ἀγῶνα.

Σήμερον καταγγέλλομεν τὸν Ἰγνάτιον Κοντονικολάκον προσχωρήσαντα πρὸ καιροῦ εἰς τοὺς καινοτόμους, ἐξακολουθῶν ὁμῶς νὰ ἐμφανίζεται ὡς κληρικὸς τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ νὰ ἐκμεταλλεύεται τὴν εὐπιστίαν τοῦ λαοῦ.

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΤΑ ΠΑΡΑΛΕΙΠΟΜΕΝΑ

Ἐχομεν νὰ προσθέσωμεν καὶ τὰ ἐξῆς εἰς ὅσα ἀνεπτύξαμεν γύρω ἀπὸ τὸ Ἐκκλησιαστικὸν ζήτημα τοῦ Παλαιοῦ εὐστολογίου, καὶ τὴν θέσιν τῶν κυβερνώντων ἀπέναντι εἰς αὐτό.

Μέχρι σήμερον οἱ ὑπεύθυνοι κρατικοὶ χειρισταὶ τῆς ἀπαιτούμενης λύσεως τοῦ προβλήματος τούτου, ἔδειξαν, τὸ ὀλιγότερον, δειλίαν καὶ φυγομαχίαν, οἰφάντες δὲ τὰς ἀσπίδας ἐτραπήσαν εἰς φυγὴν πρὸς ἀτραπούς παρανομῶν καὶ ἀδικιῶν εἰς βάρος μας.

Βεβαίως πιστεύομεν ὅτι ὅσα ἐγένοντο, δὲν ἐξεπῆγαζον ἀπὸ ἰδικῆν των πρωτοβουλίαν, καὶ ὅτι ὑπεδείχθησαν εἰς αὐτοὺς λαβόντες μόνον οἱ τελευταῖοι τὸν κόπον νὰ νίψουν τὰς χεῖρας των καὶ ψυθίζοντες ὅτι εἶναι ἄθωοι ἀπὸ τοῦ αἵματος τούτων, νὰ διατάξουν τὸν διωγμὸν.

Ἡ εὐθύνη ὅμως, ἡ ἠθικὴ καὶ νομικὴ εὐθύνη, δὲν παύει νὰ τοὺς βαρύνῃ ἱστορικῶς καὶ νὰ τοὺς χαρακτηρίξῃ ὡς συνεργοὺς εἰς ἓνα ἐγκλημα στραγγαλισμοῦ Θεησκευομένων συνειδήσεων.

Ἀνασκοποῦντες τὴν τροχίαν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς αὐτῆς ἐκτροπῆς καὶ κατ' ἀκολουθίαν τῆς ἐθνικῆς ἐμπλοκῆς, διερωτώμεθα, διατὶ ἄραγε οἱ κατὰ καιροὺς κυβερνῶντες μέχρι τῆς σήμερον ἠγγόνισαν τὴν φωνὴν τῆς λαοθαλάσσης αὐτῆς πού ζητεῖ ἐπιμόνως, καὶ ἐξακολουθητικῶς, ἐλευθερίαν τῆς λατρείας;

Οἱ λόγοι λοιπὸν αὐτοί, εἶναι καὶ σοβαροὶ καὶ ἀριθμητικῶς ὑπολογισμοί. Τονίζομεν ἕναν σήμερον, διὰ νὰ ἀνταποκριθῶμεν καὶ εἰς τὸν χαρακτῆρα τοῦ σχολίου ὡς θίγον μόνον «τὰ παραλειπόμενα».

Μέχρι σήμερον ἡ κρατικὴ ἐξουσία δίδουσα μίαν οἰανδήποτε λύσιν εἰς τὸ ζήτημά μας κατὰ κανόνα ἐπιπολαίαν καὶ κακὴν, ὑπελόγησε τὰς ἀντιδράσεις πού θὰ προκαλοῦσε αὕτη καὶ συνεπῶς ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς ἠδύνατο νὰ θέτῃ εἰς διωγμὸν ἐκατοντάδες χιλιάδων λαοῦ χωρὶς τὸν φόβον ταραχῶν καὶ ἀναστατώσεων. Τὸ ἴδιο πρᾶγμα ὅταν ἐγένετο εἰς βάρος ἐνὸς κόμματος μὲ πολλὸ ὀλιγωτέρους ὁπαδοὺς, ἢ ἐνὸς σωματείου συνασπισμένων ὀλικῶν συμφερόντων, θὰ προκαλοῦσε θύελλαν διαμαρτυριῶν καὶ σφοδρὰν ἀναστάτωση.

Δι' δυναμικαὶ ἀναμετρήσεις εἰς τοὺς δημοσίους χώρους καὶ ἄλλα παρομοίας φύσεως μέτρα θὰ ἦτο εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν καὶ τὸ κράτος θὰ εὕρισκετο εἰς δεινὴν θέσιν ἔναντι αὐτῆς τῆς ἐκδηλωτικῆς ὁργῆς μερικῶν χιλιάδων πολιτῶν. Προκειμένου ὅμως περὶ τῶν Παλαιοημερολογιτῶν ἦτο ἐκ τῶν προτέρων βέβαιον ὅτι θὰ ἔφερον τὸν σταυρὸν τοῦ μαρτυρίου των, χωρὶς ἐκρήξεις θυμοῦ καὶ ἐντυπωσιακὰς ἐνεργείας.

Οὕτω καὶ ἐγένετο.

Κατεδιώχθημεν, χωρὶς νὰ ἀντιδράσωμεν, προτυλακίσθημεν χωρὶς νὰ κινήσωμεν τὴν χεῖραν μας ἔναντιόν των διωκτῶν, ἐμωλωπίσθημεν μέχρι θανάτου χωρὶς νὰ προβῶμεν εἰς δυναμικὰς ἀντιδράσεις, κατὰ δηλ. πού ἀποκλειστικῶς ἀκούει ἡ ἐποχὴ μας. Καὶ ὅλα αὐτὰ φυσικὰ διότι δὲν εἴμεθα πολιτικὴ ὁργάνωσις, κόμμα, ἢ σωματεῖον· εἴμεθα Ἐκκλησία, ἢ καλλίτερον ἡ Ἐκκλησία, τῆς ὁποίας ἡ σημαία εἶναι ἡ Ἀγάπη, τὸ πᾶν ἡ Ἀγάπη. Αὐτὸ τὸ γνωρίζουν καλῶς ὅσοι ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς πίσω ἀπὸ τοὺς τοίχους τῶν ὑπουργείων των ἐκδίδουν τοὺς κερανοῦς των ἔναντιόν μας τυλιγμένους εἰς ὑπουργικὰς διαταγὰς, τὸ γνωρίζουν καὶ ἴσως τὸ ἐκλαμβάνουν ὡς ἀδυναμίαν.

Ἄλλοιμονον εἰς αὐτοὺς ὅμως ἐὰν παίρνουν τὴν δύναμιν μας ὡς ἀδυναμίαν. Διότι τὸ νὰ προβαίνει εἰς ἡφαιστειακὰς ἐκρήξεις θυμοῦ καὶ δυναμικὰς ἐκδηλώσεις δὲν προδίδει δύναμιν, ἀλλὰ ἑλεῖψιν αυτοκρατορίας καὶ δυνάμεως, καὶ τὸ σπουδαιότερον ἑλεῖψιν ἀρχῶν (=ἀναρχίαν). Δύναμις χρειάζεται νὰ κατορθώσῃ μέσα εἰς τὴν ἀναταραχὴν τῶν πάντων νὰ συντηρήσῃ τὸν ἑαυτὸν σου, νὰ διατηρήσῃ τὴν νηφαλιότητά σου καὶ νὰ βαδίσῃ μέσα εἰς τὴν

θύελλαν μὲ τὴν κεφαλὴν ὑψηλά.

Ἄν ἐπιθυμοῦν δὲ νὰ γνωρίσουν τὸ μυστικὸν τῆς ἰδικῆς μας δυνάμεως, ἃς μάθουν ὅτι αὐτὸ εἶναι ἡ Πίστις. Ἡ Πίστις τῆς ὁποίας ἡ μεταφυσικὴ ρίζα μᾶς δίδει ὅλην τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἀντοχὴν εἰς τὸν ἐξουθενωτικὸν διὰ τὰ ἀνθρώπινα μέτρα διωγμὸν. Ἄν εἴμεθα συγκροτήματα ἐτεροκλήτων ὄντων, συμβατικὸν ἄδρυσμα ὀλικῶν συμφερόντων, τότε ἡ διάλυσις κάτω ἀπὸ τὴν ἀσφυκτικὴν πίεσιν πού ἐστὶ τῶρα ἀσχετὴ εἰς βάρος μας, θὰ εἴχεν ἐπέλθῃ μοιραίως. Ἀλλὰ ἐὰν εἴμεθα πολιτικὴ ὁργάνωσις ἢ σωματεῖον, καὶ τὰ μέτρα πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν ἐκτάκτων αὐτῶν περιστάσεων θὰ ἦσαν διαφορετικὰ.

Ἡμεῖς ὅμως δὲν εἴμεθα τυχοδιώκται. Εἴμεθα Ἐκκλησία, ἡ ὁποία καὶ διωκομένη ἀκόμη μεταωρίζεται εἰς τὰ ὕψη τῆς ἀποκεκαλυμμένης ἀληθείας τοῦ Θεοῦ.

Ἄς ἐπιστρέψωμεν ὅμως εἰς τὴν κρατικὴν ἐξουσίαν. Ἡ τελευταία δεχομένη τὰς εἰσηγήσεις τῆς κρατούσης ἐκκλησίας καὶ βεβαιωμένη διὰ τὸν στάσιν τῶν παλαιοημερολογιτῶν καὶ τὴν ἀπέχθειάν των πρὸς ἀναρχικὰς ἐκδηλώσεις, ἐξαπολύει τὸν διωγμὸν. Μετὰ ἀπὸ αὐτὸ ἡ κρατοῦσα ἐκκλησία ἡ ὁποία ἐθεώρησε ὅτι ἐκέρδισε τὸ πᾶν, καὶ ἡ πολιτεία ὅτι ἐληξε τὸ ζήτημα, διεψεύσθησαν οἰκτρῶς.

Οἱ παλαιοημερολογεῖται οἵτινες οὐτε ἀγτέστησαν οὐτε συνεκρότησαν ἡχηρὰς ἐκδηλώσεις, συνετηρήθησαν ἀπὸ τὰ ἀποθέματα μιᾶς δυνάμεως πού φοβούμεθα ὅτι τὴν ἀγνοοῦν ὅσοι ἐλπίζουν εἰς τὸν ἀφανισμόν μας : Τὴν Πίστιν.

Ἄν ὁ λόγος αὐτὸς τοὺς ἀναγκάσῃ νὰ συγκεντρωθοῦν εἰς τὸν ἑαυτὸν τους καὶ νὰ σκεφθοῦν ὀλίγον, εὐκόλως θ' ἀντιληφθοῦν ὅτι οἱ παλῆται χωρὶς νὰ ἔχουν τίποτε κοινὸν μὲ τὰ ὑπόλοιπα κοινωνικὰ συγκροτήματα οὐτε εἰς τὴν μορφήν οὐτε εἰς τὸ περιεχόμενον, καὶ χωρὶς νὰ διεκδικῶν τὰ δικαιώματά των μὲ τὰς γνωστὰς μεθόδους ὑφαρπαγῆς ὑπουργικῶν ἀποφάσεων δι' ἐντυπωσιακῶν ἐκδηλώσεων βαδίζουν μὲ βεβαιότητα πρὸς τὴν ἱστορικὴν δικαίωσιν τοῦ ἀγῶνος των.

ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΗΣ Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. ἔμετὰ τὴν παραίτησιν τοῦ Προέδρου κ. Π. Γιαννοπούλου καὶ τοῦ β' ἀντιπροέδρου κ. Ἀγγ. Ἀντωνοπούλου ἀνασυνεκροτήθη ὡς ἐξῆς :

Πρόεδρος ὁ κ. Δημ. Κυριακόπουλος, α' ἀντιπρόεδρος ὁ κ. Δημ. Δαμάσκος, β' ἀντιπρόεδρος ὁ κ. Γεώργ. Κόττης ταμίας ὁ κ. Ἀλ. Σταυριανός, Γεν. Γραμματεὺς ὁ κ. Κων. Λιανός, Ἐφορος ὁ κ. Παν. Χρονάς, Κοσμήτωρ ὁ κ. Μιχ. Γάκης καὶ τακτικὰ μέλη οἱ κ. κ. Κων. Νικολακόπουλος, Σταῦρος Ἀλλοίμονος, Ἄντων. Ἀσοῦτης, Γεώργ. Τζιμπόπουλος, Κων. Θεοφάνους, Νικ. Χειλαδάκης καὶ Δημ. Λαμπρόπουλος.

Τὸ νέον Διοικητικὸν Συμβούλιον ἅμα τῇ ἀνασυγκροτήσει του ἤρchiσε νὰ κινήται δραστηριῶς πρὸς ὅλας τὰς διευθύνσεις καὶ ἔχει προαγάγει τὸ φλέγον ζήτημά μας πρὸς τὴν ὁριστικὴν του λύσιν, ἥτις, κατὰ τὰς διαβεβαιώσεις τῶν ἀρμοδίων, θὰ εἶναι ὑπὲρ ἡμῶν.